

dragende, befrugtende og i det Hele ubvilke de private Kræfter, hæmmes maaste ikke faa sjældent ved, at Staten griber ind i Ultide. Det er de Grunde, tør jeg antage, af hvilke Flertallet ikke har villet være med, for Tiden i alt Fald, til at støtte denne Forening. Indstillingen under Nr. 2 angaar en Henvisning af et Andragende fra Emma Caroline Høyer af Kjøbenhavn om en aarlig Understøttelse. Af Betænkningen vil det ses, at den paagjældende Mand, efter hvem hun er Enke, har først været med i Krigen, er bleven saaret, har derefter gjort en meget anstrængende Tjeneste i Grønland, hvor han rimeligvis har paadraget sig en Sygdom, og endte paa en Sindssvæbentstalt. Denne Enke er nu meget uheldig stillet, idet hun kun har en meget lille Understøttelse i Husleiehjælp. Tidligere har man fra dette Things Side henvist et lianende Andragende fra en Enke efter en grønlandsk Embedsmand til vedkommende Indenrigsminister, og hun fik en mindre Understøttelse. Dette har man ment ogsaa at kunne gjøre i dette Tilfælde, henset til de Omstændigheder, her findes oplyste. — Indstillingen under Nr. 3 angaar et Andragende om en Station ved Lou. Det er i Betænkningen under Nr. 47 særdeles vel oplyst, at der er megen Trang til en Jernbanestation ved Lou. Ministeriet og Jernbanebestyrelsen have ogsaa erkjendt, at der er en saadan Trang, idet de have lovet, at der under visse Forudsætninger skulde blive oprettet en Station, navnlig under den Forudsætning, at den paagjældende Egn selv skulde give et vist Tilskud dertil. Jeg tør maaste ved denne Leilighed bemærke, at dette netop hører til de Tilfælde, som maaste have været noget medvirkende til den hele Stilling, hvori Udvalget og Thinget ere komne overfor den høitserede Minister. Man kan jo nemlig ikke nægte, at det er en besynderlig Ting, at man siger til Befolkningen: Naar I ville give visse Tilskud til den og den Station, skulde I faae den, vi erkjende, at der er Trang til den, men I faae den ikke, naar I ikke ville give et vist Tilskud dertil. Der synes dog at være en vis Ubillighed dert, at medens nogle, ja de fleste Egne faae deres Stationer uden Tilskud, er der andre, der, naftet der er Trang dertil, ikke faae Stationer. Der er ogsaa en anden Mlempe derved, nemlig at saadanne Stationer og Holdepladser da komme i Flæng og Spræng. Paa Steder, hvor der er en eller anden driftig Mand, der er meget opsat paa at faae en saadan Station, faar han det sat i gjenem, men paa andre Steder, hvor der kan være ligesaa stor Trang, men hvor man ikke er saa heldig at have en saadan drivende

Kraft, faar man ingen. Noget Lignende kjender man ikke ved andre offentlige Forhold, f. Ex. ved Postvæsenet. Der gaar man frem efter visse Regler. Kommer der til et Sted et tilstrækkelig stort Antal Breve, faar man et Posthus, kommer der kun et mindre Antal, faar man en Postexpedition, og kommer der et endnu mindre, faar man et Brevsamlingssted eller et Brevudveklingssted. Hvorfor kan man ikke med Hensyn til Jernbanestationer opstille lignende Regler, hvor efter det kan konstateres paa en eller anden Maade, at der er Trang til Stede? Hvorfor har man her dette underlige Blandingsforhold af Privat og Offentligt ved Statsbanerne? Dette Forhold er maaste ikke en af de mindste Grunde til, at den Strid er opstaaet, som kunde være undgaaet, naar Ministeriet og Jernbanebestyrelsen i Tide havde forstaaet at stille sig paa en anden Maade. Man henstiller altsaa denne Sag til Indenrigsministeren, og naar der staar i Betænkningen, at man henholder sig til sine tidligere Udtalelser, vil det sige, at man fra Udvalgets Side ønsker og foreslaar, at Thinget stemmer for, at det bliver en ved Lov bestemt flet og ret Statsjernbanestation.

Indstillingen under Nr. 4 angaar et Andragende for Føvling-Holsted Sogneraad om Hjælp til Forsørgelsen af en Familie. I Betænkningen omtales dette under Nr. 56. Det har nemlig været Udvalget noget uklart, hvorledes det egentlig kan hænge sammen, at Thydfland eller rettere den paagjældende Kommune i Slesvig kan være fri for at sørge for den paagjældende Familie, som har opholdt sig der i 17 Aar. I Afslaget heder det, at Staten kan ikke gaa ind paa at give Familien Understøttelse paa Grund af, at den ikke har bevaret sin danske Indfødsret. Man maa jo nærmest tro, at det maatte paahvile Kommunen i Slesvig, hvor Familien har opholdt sig i 17 Aar, at forsørge den. Man ønsker derfor at faae nærmere Oplysning i denne Sag, idet det ikke forekommer Udvalget, at den Begrundelse af Afslaget, som Ministeriet har givet den paagjældende Kommune, er fuldstændig klar. Man ønsker, at denne Sag maa blive opklaret, saa meget mere som det ikke kan nægtes, at de paagjældende Kommuner ved Grændsen ere i Hensende til Forsørgelsesbyrden ingenslunde heldig stillede.

Den sidste Indstilling i dette Afsnit er kun gjort af et Mindretal og vedrører Totalafholdenhedsagen, det vil sige, den angaar et Andragende fra Bestyrelsen af Danmarks Totalafholdsforening om en Bevilling til Fremme af Totalafholdsbevægelsen. Indstillingen er kun gjort af et Mindretal, men